

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Привіт! Я давно нічого не писала у Таємному Щоденнику. Кілька останніх тижнів він лежав самотньо під столом у моїй таємній базі. Але мені є що сказати на своє виправдання. Бо у цей час я займалася важливими справами. Було стільки метушні! Я пішла до школи (нарешті!). Мусила звикати до мого класу і нової вчительки. На щастя, Анела вчиться разом зі мною. Ми не сидимо за одною партою — ну, хіба зрідка. Наша вчителька щотижня нас пересаджує, щоб ми всі перезнайомилися. Фау і Флора теж навчаються в цій школі, але вони вже у старших класах. Отож у нашій школі вчиться весь Таємний Клуб Супердівчат! Ну, майже весь. Б'янка і Лена, що вступили до Клубу, ходять до школи в зовсім іншому районі міста.

Немає також Алана, Михася і Франека.

У Таємному Клубі все добре. Перед канікулами ми розгадали нову загадку. У нашій школі зникла папуга. І не просто собі папуга, а папуга, що вміє розмовляти! Базіка жила у шкільному звіринці в сараї. Її вдалося знайти з допомогою Констанції, яка вчила мене малювати. Виявилось, що шкільна папуга потрапила до нашої вчительки іспанської — та визнала, що Базіка була їй дуже потрібна. Пані Фламенко хотіла допомогти іншому папужці — Чистодзьобові. Боялася, що школа не згодиться позичити їй папугу, тому просто взяла птаха до себе на якийсь час.

Навесні, тобто вже незабаром, Базіка повернеться до шкільного звіринця. Ура! А ми познайомимось зі всіма тваринами, що там мешкають. На зиму пан Огіркевич переселив їх до зоомагазину, з яким приятелює. Там тваринкам добре й тепло.

От і все! Читайте мої записи! Тут буде багато цікавих і ТАЄМНИХ новин.

НАБЛИЖАЄТЬСЯ РІК КОНЯ. ШОКОЛАДКА НЕ ХОЧЕ РОЗМОВЛЯТИ ЛЮДСЬКИМ ГОЛОСОМ

День почався так самісінько, як завжди. А це ж було 31 грудня! Останній день року, який має бути особливий і незвичайний! Тож я чекала, щоб сталося щось не таке, як завжди.

— Рік пролетів — оком не встигли змигнути! — повторював тато, що ходив туди-сюди від вікна до вікна. — А світ такий самий, як дванадцять місяців тому.

— Не зовсім, — озвалася мама. — Ця зима без снігу. За мить вона додала ображеним тоном:

— І вже котрий рік поспіль ми не йдемо на новорічний бал! Так що маєш рацію. Усе як завжди!

— Ходити на новорічні вечірки — це викидати гроші на вітер, — мовив тато і встромив носа у новий журнал про будинки, який приніс вранці з крамниці.

Запала тиша. Я вирішила обірвати мовчанку, бо по-справжньому хотіла сьогодні чогось надзвичайного, тож вигукнула:

— А в нас є феєрверки! Можемо їх пускати! Буде гарно!

Відразу озвався тато:

— Прийдуть Звендли. Емі чемно пограється з Флорою. Ми зіграємо партійку у румікуб, — і потер руки, наче розминаючи їх перед грою.

— То нам, виходить, чемно гратися? — аж зойкнула я. — В останній день року?!

— Я думав, що ви пограєтесь в отой ваш Таємний Клуб, — пояснив тато.

— Таємний Клуб — це не гра! Таємний Клуб діє насправді! — закричала я. — Ніхто мене не розуміє, — поскаржилась я на вушко Шоколадці, що жила у нас від початку свят.

Раптом мені спало на думку щось суперцікаве.

— А Шоколадка сьогодні розмовлятиме людським голосом? — спитала я з надією. — Тоді хоч хтось мене зрозуміє.

Тато здивовано звів брови.

— В останній день року? Тварини можуть говорити людським голосом хіба що на Святвечір!

— О-о-ох, — зітхнула я. — Шкода, що ми не поговорили з Шоколадкою на Святвечір!

— Це легенда, — пояснив тато. — Звірі не розмовляють людським голосом.

— Ой, як прикро... — я була геть пригнічена. — Але за рік я все одно спробую побалакати з Шоколадкою. Вона точно знає, що Таємний Клуб діє насправді!

Шоколадка, почувши своє ім'я, зірвалася з підлоги і почала лизати мені ноги.

Яка ж вона гарнюня!

Ми подалися до моєї кімнати. Я вирішила, що буду дуже пильна і шукатиму нову таємницю. Покажу всім, що Таємний Клуб — це не якась там гра.

Я випорпала з таємної бази мій клубний значок. Ніжно поглянула на нього і причепила на грудях. Щоденника я теж дістала. Буду у вільний час щось у ньому записувати.

Повернулася до батьків у повному спорядженні. А Шоколадка подріботіла за мною.

— Якщо новорічний бал у нас удома, то берімося до роботи! — вигукнула бадьоро мама.

І поклала перед собою аркушик із записами.

— Тут у мене план балу, — промовила вона.

Ми з татом втупились у неї.

— План? — пробелькотів тато. — А що, сьогодні теж конче треба планувати? Я думав, що ми собі просто посидимо...

— В останній день року? — здивувалася мама. — Звендли підготували костюми! За кілька годин вони переступлять наш поріг, одягнені як люди з майбутнього! А ми їх зустрінемо в капцях і розтягнутих светрах!

— А їхні костюми з наскільки далекого майбутнього? — зацікавився тато, пропустивши повз вуха зауваження про розтягнуті светри.

Мама примружилась:

— Цього я не знаю. Але треба поставитися до завдання з усією відповідальністю. Наше гасло — «СВІТ ЧЕРЕЗ СТО РОКІВ».

Мама миттю приволокла чималий мішок і висипала з нього усе посеред кімнати. А там чого тільки не було: клапті тканини, сувої срібної фольги, картонні коробки, кольорові целофанові пакети й святкові прикраси. Одним словом — найпотрібніші речі.

— Егей! Це завдання для архітектора! — загорівся тато.

— Я виготовлю знак, який Таємний Клуб Супердівчат носитиме за сто років! — урочисто сповістила я.

І кинулася на гору скарбів. Шоколадка скочила за мною, метляючи хвостом на радіощах. Ми вдвох борюкалися серед тканин і фольги. Мені видавалося, що я на космічному кораблі!

Тато спопелив нас поглядом. Мама, яка вже з усім змирилася, мовчки поглянула на нас, стелу плечима і вийшла до кухні.

— Поводьмося чемно, — шепнула я псові. Зрештою, це ж мав бути незвичайний день.

Ми виборсалися з-під купи мотлоху. Я обтрусилася себе й Шоколадку від клаптиків, ниток і папірчиків. Шоколадці, яка гордо затиснула в зубах свою здобич — пожмаканий сріблястий пакет, це явно не сподобалося.

Причепурившись, ми сіли на підлогу. Я взялася відбирати зі стосу всякої всячини ті матеріали, які, можливо, знадобляться мені, аби виготовити знак: плівка, що світиться в темряві, прозора фіалкова пошарпана тканина — вона, здається, зветься органза, товсті нитки, картон і клей.

Десь за пів години мій знак був готовий! Звісно, літера «S» залишилась у центрі, але тепер її форма скидалася на блискавку. І вона була зображена на блискучому космічному кораблі. З корабля стирчали кіски (щоб було по-дівчачому!). А навколо я приклеїла кілька невеличких планет.

